

forkastedes, idet 15 stemte for, 108 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 om indsættelse af en ny paragraf før § 1, §§ 1 og 2, ændringsforslag nr. 3, § 3, således ændret, og § 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 31 stemte for, 97 imod.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 15 stemte for, 114 imod.

§§ 5 og 6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 forkastedes, idet 27 stemte for, 102 imod.

§§ 7-12 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7 forkastedes, idet § 13 vedtoges med 92 stemmer mod 35.

§§ 14 og 15 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 forkastedes uden afstemning.

§§ 16 og 17 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9 forkastedes uden afstemning.

§ 18, ændringsforslag nr. 10 om en ny affattelse af § 19 og § 19 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette

forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 257:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven m.v. (Familiesammenføring, effektivisering af asylsagsbehandlingen m.v.).

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 1/4 92. Første behandling 8/4 92. Betænkning 11/6 92).

Der var stillet 12 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Det er jo almindeligt, at en minister siger tak til de partier, som har ydet støtte til gennemførelsen af et af regeringens lovforslag, men det er ikke udtryk for tradition eller rutine, når jeg benytter denne lejlighed til at sige tak til de partier, som støtter lovforslaget og de ændringer, vi i fællesskab er nået frem til i forbindelse med vedtagelsen af udlændingeloven, ligesom der jo også er opnået enighed vedrørende Socialdemokratiets beslutningsforslag om en bedre integration af indvandrere, som kommer til anden og sidste behandling i Folketinget i overmorgen.

Jeg mener, at der er tale om et vanskeligt og følsomt lovgivningsområde. Mange forskellige hensyn gør sig gældende, og gennemførelsen af en så omfattende lovændring som den foreliggende kræver derfor samarbejdsvilje og fleksibilitet for at kunne blive til virkelighed. Jeg synes, at de mange forhandlinger, vi har haft om lovændringen, har været præget af stor imødekommenhed og en meget konstruktiv indstilling fra alle de berørte partier, og det vil jeg som sagt gerne sige tak for. Denne samarbejdsvilje fører nu til en ændring af udlæn-

[Justitsministeren]

dingeloven, som støttes af et bredt flertal her i Tinget, og det synes jeg er meget positivt. Udlændingelovgivningens regler berører jo mange mennesker, også mennesker i en vanskelig situation, og derfor er det vigtigt, at grundlæggende ændringer i dette regelsæt så vidt muligt gennemføres med bred tilslutning, og det er som allerede nævnt tilfældet her.

Også for udlændingemyndighederne er det vigtigt, at der er politisk forståelse for udlændingelovens regler. Det er jo vore myndigheders til tider lidt utaknemlige og vanskelige pligt at administrere disse regler, også i de konkrete tilfælde, hvor udlændinge søger adgang til landet eller søger at forblive her i landet, uden at der er noget grundlag for det. Ved disse svære afgørelser er det af stor vigtighed, at myndighederne ved, at man fra politisk side bakker disse afgørelser op, også i de tilfælde, hvor der kan peges på konkrete forhold, som kan være vanskelige at tage stilling til.

Lovforslaget indebærer en række ændringer af udlændingelovens regler, som har bred politisk opbakning. Derved er der skabt stabilitet, og det synes jeg der er grund til at understrege, så meget desto mere som udlændingeloven jo har været genstand for en omfattende offentlig debat igennem de seneste år. Jeg synes også, der er grund til at påpege, at vi ikke hermed regner med at have gjort op med behovet for ændringer af udlændingeloven for tid og evighed. Vi lever jo i disse år i en verden, som er præget af omskiftelser, og disse omskiftelser resulterer i høj grad i store befolkningsbevægelser mellem verdens lande og får dermed også indflydelse på udformningen af de regler, der skal regulere udlændinges adgang her til landet.

For så vidt angår asylsagsbehandlingen vil jeg, som det også er nævnt i Retsudvalgets betænkning, nedsætte et udvalg, der skal fremkomme med yderligere forslag til initiativer på området. Det vil vi vende tilbage til i takt med, at udvalget afslutter sit arbejde enten med færdige indstillinger eller med delindstillinger, som man kan forholde sig til.

Med hensyn til identifikationen af udlændinge er det jo fastslået i betænkningen, at resultatet af forhandlingerne om et eventuelt udvidet europæisk samarbejde på dette område skal forelægges Folketinget, og det vil jeg naturligvis respektere og leve op til i takt med, at behovet måtte melde sig.

Når lovforslaget vedtages, er det altså ikke et udtryk for en slutsten i arbejdet på udlændingelovens område, men et vigtigt skridt, som har kunnet foregå i fordragelighedens og samarbejds ånd. Og jeg vil lægge op til, at det kan fortsætte på samme måde, når udvalget har afsluttet sit arbejde.

Jeg skal knytte nogle enkelte bemærkninger til betækningsbidragene fra Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet, og jeg vil starte med at sige et par enkelte ord om et vigtigt spørgsmål, der er kommet frem i debatten, efter at forliget om udlændingeloven blev indgået, nemlig spørgsmålet om respekten for bestemmelserne i Menneskerettighedskonventionen, vore forpligtelser over for menneskerettighederne. Jeg vil generelt henviser til det, der er anført i bemærkningerne til lovforslagets punkt 6, og til besvarelsen af spørgsmål 10 fra Folketingets Retsudvalg.

Som det fremgår heraf – og det synes jeg er vigtigt – er det jo ikke så meget reglerne på et bestemt område som reglernes administration i de konkrete tilfælde, der kan give anledning til krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det er min opfattelse, at de foreslåede regler ikke kan antages at stride mod Menneskerettighedskonventionens bestemmelser; reglerne er netop søgt udformet således, at der navnlig med hensyn til flygtninge på en række punkter er gjort sådanne undtagelser, at vi i den praktiske administration kan opfylde de forpligtelser, som Danmark har påtaget sig i forbindelse med tiltrædelsen af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Jeg kan her som et eksempel nævne, at konventionens artikel 8 beskæftiger sig med respekten for familielivet, og her mener jeg ikke man kan sige, at reglerne indebærer en generel forpligtelse for en stat til at respektere et ægtepars valg af fælles bopæl i netop det pågældende land og acceptere ægtefællernes etablering i landet, selv om de ikke har statsborgerskab.

Det har også været fremhævet i debatten, at en skærpelse af praksis vedrørende genoptagelse af asylsager kan være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Her synes jeg der er grund til at fremhæve, at vi f.eks. taler om tilfælde, hvor såvel Direktoratet for Udlændinge som Flygtningenævnet efter en nøje undersøgelse og vurdering af sagen har

[Justitsministeren]

meddelt afslag. At en genoptagelse af sagens behandling i sådanne tilfælde kan nægtes, f.eks. når genoptagelsesansøgningen ikke indeholder noget nyt, giver efter min opfattelse ikke anledning til betæneligheder. Tværtimod er en sådan stramning af praksis byden- de nødvendig, hvis vi skal kunne nedbringe sagsbehandlingstiden til de 8-9 måneder, der er angivet i lovforslaget. Det er rigtigt, som det har været fremført, at genoptagelsesansøgnin- gerne hidtil i en del tilfælde har medført, at asylansøgningen imødekommes, men det må efter min mening ikke mindst tilskrives netop det tidsmæssige aspekt i forbindelse med sa- gens behandling.

Der har også været rejst indvendinger imod den foreslåede ændring i bekendtgørelsen om ægteskabsindgåelse, hvorefter det bliver en be- tingelse for, at en udlænding kan indgå ægte- skab her i landet, at den pågældende har op- holdstilladelse, visum eller status som visumfri udlænding. Her synes jeg der er grund til at fremhæve, at denne bestemmelse ikke specielt diskriminerer f.eks. asylansøgere; den gælder for alle personer, der ikke har retligt grundlag for ophold her i landet, herunder personer, der opholder sig her ulovligt eller har fået afslag på opholdstilladelse og afventer udløbet af ud- rejsefristen.

Det forhold, at en person har søgt om asyl, er i og for sig uden betydning i den forbindel- se. Tænker man f.eks. på en jugoslavisk stats- borger, der har søgt om asyl og ønsker at gifte sig inden for den visumfri periode, er der intet til hinder herfor. Og tænker man sig, at en per- son med gyldigt visum eller opholdstilladelse ønsker at indgå ægteskab her i landet, er der intet til hinder for det, så længe opholdstillad- delen eller visummet er gyldigt.

Bestemmelsen i Menneskerettighedskon- ventionens artikel 12 om beskyttelse af gifte- færdige mænds og kvinders ret til at indgå æg- teskab og stifte familie må efter min opfattelse forstås sådan, at der skal være tale om perso- ner, der opfylder de betingelser, som staten normalt kræver opfyldt, for at man kan ophol- de sig i landet i en bestemt periode, dvs. her i Danmark opholdstilladelse, visum eller op- hold i en periode som visumfri udlænding. I de tilfælde, hvor den pågældende ikke har et så- dant opholdsgrundlag, men har haft et længe- revarende ophold hos en reel tilknytning til

en herboende person, fremgår det jo, at der kan dispenseres fra kravene, og på den bag- grund – altså også under hensyntagen til dis- pensionsadgangen – mener jeg ikke, at det er i strid med Menneskerettighedskonventionen.

I SF's betækningsbidrag taler man meget om, at der tilsyneladende lægges op til en dis- krimation. Diskrimination betyder forskels- behandling, og man kan vel sige, at udlændin- geloven altid har indeholdt en forskelsbehand- ling af danskere og udlændinge. Lovens grundidé er jo, at danskere frit kan bo i Dan- mark, mens udlændinge skal have tilladelse hertil, og at et regelsæt skal regulere forholde- ne. Hvis man endelig vil bruge det udtryk – jeg mener i øvrigt, at det er forkert – har udlæn- dingeloven altid forskelsbehandlet forskellige grupper af udlændinge, f.eks. EF-statsborgere og nordiske statsborgere, i forhold til andre udlændinge. Så derfor må jeg tage afstand fra de – synes jeg – alt for skarpe bemærkninger i SF's ændringsforslag. Jeg mener ikke, de er rigtige.

Man foreslår også fra SF's side en ophævel- se af § 48, stk. 2, med henvisning til asylkon- ventionen. Her er det jo vigtigt at gøre sig klart, at EF's asylkonvention ikke er trådt i kraft endnu; det sker først, når samtlige EF- lande har ratificeret den. Og den proces er jo kun i sin indledende fase, al den stund de ene- ste lande, der på nuværende tidspunkt har rati- ficeret konventionen, er Danmark og Græken- land. De andre EF-lande er kun gået i gang med ratifikationsproceduren, og desuden ved- tog vi jo i forbindelse med den seneste ændring af udlændingeloven en bestemmelse, der netop må betragtes som en opfølgingsændring som følge af asylkonventionen.

Fremskridtspartiet lægger op til en helt æn- dret procedure for asylsagsbehandlingen. Uden at jeg skal gå i detaljer med det forslag, Fremskridtspartiet har lagt frem, må jeg nok sige, at det næppe er muligt at forenkle syste- met så meget, som man foreslår, i hvert fald ikke hvis man tillægger de retssikkerhedsmæs- sige aspekter den væsentlige betydning, som det store flertal af Folketingets partier gør. Og i det omfang jeg har kendskab til asylprocedu- rerne og udlændingelovgivningen i de lande, vi normalt sammenligner os med og samarbej- der med, bl.a. i EF, må jeg nok sige, at her ken- der man ikke nogen systemer, der er så forenk- lede som det, Fremskridtspartiet foreslår.

[Justitsministeren]

Men lad mig i den forbindelse sige, at en af de ting, som flertallet er enige om, er nedsættelsen af dette ret bredt sammensatte udvalg umiddelbart efter lovens vedtagelse. I løbet af det kommende halve års tid skal udvalget komme med forslag og initiativer til en yderligere forenkling af asylproceduren, der kan være med til at bringe den forventelige gennemsnitlige sagsbehandlingstid ned under de 8-9 måneder, som er lagt frem i forslaget.

Jeg skal ikke sige meget mere, men blot gentage her til sidst, at jeg er glad for, at det efter de grundige og langvarige forhandlinger, vi har haft – både om udlændingeloven og om det socialdemokratiske beslutningsforslag om integration – er lykkedes at nå frem til enighed. Det betyder, at vi får skabt ro om den lovgivningsmæssige side af sagen; det hilser jeg med tilfredshed, og det er jeg sikker på at administrationen på udlændingeområdet også gør.

Dorte Bennedsen (S):

Ministeren startede med at sige, at det var almindeligt, at man takkede for tilslutning til de forslag, der var fremsat. Det er da ganske korrekt, men jeg må sige, at i mine ikke helt få år i Folketinget har det været temmelig ualmindeligt, at ministeren starter med at tage ordet ved debatten om egne forslag. Men o.k., man skal jo lære, så længe man lever.

I Socialdemokratiet finder vi – og det er forhåbentlig også tilfældet for de fleste af partierne her i salen – at det er vigtigt, at der skabes ro om udlændingeloven. De sidste to års uafledige uro omkring lovgivningen har skabt usikkerhed og bekymring blandt de mennesker, som er omfattet af loven, og derfor har det været magtpåliggende for Socialdemokratiet at medvirke til at få det bredest mulige forlig om udlændingelovgivning, for vi er overbeviste om, at ro på dette område i høj grad gavner udlændingene her i landet, både indvandrere og flygtninge.

Siden afgivelsen af betænkningen i sidste uge har der lydt kritiske bemærkninger fra både venstre og højre side i salen, og derfor vil jeg gerne understrege – og det kan vel næppe komme bag på nogen, i hvert fald ikke i dette hus – at hvis man vil lave brede forlig, må man være villig til at give og tage. Sådan har det altid været i dansk politik, og sådan er det også med det foreliggende forslag. Men for Social-

demokratiet har det som sagt været vigtigt at nå frem til et forlig, som parterne er villige til at bakke op, så vi undgår at få ny uro omkring lovgivningen med få måneders mellemrum i fremtiden.

Ved førstebehandlingen gav vi udtryk for, at vi havde to forudsætninger for at gå ind i drøftelserne om forslaget, nemlig at vi fik fastlagt en integrationspolitik, og at ministeren fik fejlet for egen dør og nedbragt sagsbehandlingstiden for asylansøgnings. Begge forudsætninger er nu opfyldt: integrationspolitikken med det beslutningsforslag, der bliver vedtaget senere på ugen, og sagsbehandlingstiden, som ministeren har givet tilsagn om at nedbringe til 8-9 måneder gennem tilførsel af øgede ressourcer til 1. og 2. instans. Vi finder det meget væsentligt, at asylansøgere ikke fremover skal opleve en i mange tilfælde psykisk invaliderende ventetid, inden deres sag afgøres.

Jeg skal ikke gå ind i alle detaljer, men blot sige, at det for os har været meget tilfredsstillende, at der nu tages et særligt hensyn til de kvinder, som på grund af vold fra ægtefællens side må bryde ud af ægteskabet, inden de har opnået tilladelse til varigt ophold.

Lad mig så sige helt stilfærdigt og uden nogen polemisk undertone, at det er med en smule forundring, jeg har læst betænkningens bidrag fra SF, og det er det, fordi dette betænkningens bidrag forholder sig til lovforslaget og ikke til det, der nu bliver gennemført. Jeg vil derfor gerne stilfærdigt gøre opmærksom på, at bl.a. reglen om 7 års ophold som betingelse for tilladelse til familiesammenføring helt er bortfaldet, når det drejer sig om forældre, og for øvrige er den blevet sat til 5 år. Alderskravet til forældre bliver fortsat 60 år, og tidsgrænsen for varigt ophold bliver 3 år og ikke 4 år.

Mindretallet skriver i sit betænkningens bidrag, at det vender sig imod øget adgang til at fængsle og optage fingeraftryk af asylansøgere, og at reglerne om fingeraftryk bør følge retsplejeloven. Her vil jeg gerne henvise til flertalsbetænkningen, hvor det klart siges, at politiets adgang til at optage fingeraftryk og personfotografi alene kan anvendes i de tilfælde, hvor der ved indrejsen kan være tvivl om identiteten. Det svarer til de nugældende regler, og det nye er, at disse hermed også får hjemmel i udlændingeloven.

[Dorte Bennedsen]

Med hensyn til frihedsberøvelse af asylansøgere er det også i betænkningen understreget, at ændringen alene indebærer, at der gives adgang til at frihedsberøve en asylansøger, som udebliver fra en afhøring. Det er også forudsat, at frihedsberøvelsen sker efter en konkret vurdering, og at den ikke må strækkes ud over det tidsrum, som er nødvendigt for at sikre ansøgerens tilstedeværelse ved afhøringen.

Med disse præciseringer i betænkningen er der efter vores opfattelse taget højde for de relevante indvendinger, som også vi fremførte ved førstebehandlingen. *(Tilråb fra tilhørerpladserne).*

Første næstformand (Torben Lund):

Må jeg bede om, at vi får skabt ro på tilhørerpladserne.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg har en enkelt yderligere bemærkning, og det er i anledning af de betragtninger, ministeren havde til Fremskridtspartiets ændringsforslag.

Jeg er enig i, at det udvalg, der bliver nedsat, får en række arbejdsopgaver, herunder også den at se på, om det er muligt yderligere at forkorte sagsbehandlingstiden, og dér vil jeg gerne sige, at det er en helt ufravigelig betingelse fra Socialdemokratiets side, at skal der ske forkortelse af sagsbehandlingstiden, så er overskriften »Bevarelse af retssikkerheden«. Det går jeg ud fra at ministeren er enig i, men jeg vil gerne pointere det ved denne lejlighed.

Så skal jeg blot sige, at Socialdemokratiet kan stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag, men ikke for de andre.

Ebba Strange (SF):

Lad mig starte med at medgive fru Dorte Bennedsen, at jeg skrev betænkningsbidraget, inden jeg kendte forliget, og skrev det på baggrund af SF's generelle holdning. Derfor er der alene kommet et lille afsnit med i betænkningsbidraget, og det vil jeg gerne uddybe her.

Det har da helt klart lempet på ministerens forslag, at Socialdemokratiet er gået ind i disse forhandlinger og har fået lempet på en række områder, ingen tvivl om det. Jeg mener stadig væk, lovforslaget som helhed trækker i en retning, som jeg har svært ved at se begrundelsen for. Jeg har simpelt hen svært ved at forstå,

hvorfor disse stramninger er nødvendige i øjeblikket. Hvis det virkelig var sådan, at vi følte os oversvømmet af udlændinge, er det klart, at vi så måtte have nogle alvorlige drøftelser af, hvordan vi tacklede den situation, men det er jo ikke situationen, og derfor har jeg stadig væk svært ved at se begrundelserne for det.

Vi har i SF især været optaget af de menneskerettighedsmæssige konsekvenser af dette forslag, og jeg har selvfølgelig bemærket det, ministeren også var inde på i sin tale her ved denne andenbehandling, at man omhyggeligt har behandlet flygtninge for sig og indvandrere for sig, og det er selvfølgelig, fordi ministeren kender konventionerne på flygtningeområdet og på menneskerettighedsområdet. Derved er det imidlertid kommet til at blive mere diskriminerende over for vore almindelige indvandrere, end vores udlændingelov tidligere har været.

Jeg er enig med ministeren i, det må jeg indrømme – det kan så være, at min sprogbrug har været lidt voldsom – at der naturligvis altid, også i den gamle udlændingelov helt tilbage i 1983, har været forskel på reglerne for flygtninge og reglerne for indvandrere. Det har der været, fordi flygtninge jo er beskyttet af den særlige flygtningeret, som gælder for dem. Men dette forslag indfører nogle familiesammenføringsregler for indvandrere, som giver en større forskelsbehandling mellem dem og de flygtninge, der opholder sig her, og som stadig væk er beskyttet af flygtningereglerne. Derved mener jeg det kommer til at rette sig særligt mod og virke diskriminerende over for vore almindelige indvandrere, og det er meget det, jeg har ment med det, jeg har skrevet.

Så vil jeg gerne sige, at netop fordi menneskerettighedsproblemet er helt afgørende, når vi behandler disse sager, læste jeg med interesse henvendelsen fra Det Danske Center for Menneskerettigheder. Jeg har selvfølgelig bemærket, at ministeren har gjort sig menneskerettighedsovervejelser i bemærkningerne til selve forslaget, og det er så meget mere vigtigt for os, som at Folketinget nu faktisk på socialdemokratisk foranledning har besluttet, at menneskerettigheder skal inddrages i dansk lovgivning. Derfor vil jeg opholde mig ved et par af de punkter, hvor man fra Det Danske Center for Menneskerettigheder mener der stadig væk er problemer.

[Ebba Strange]

Det ene punkt er dér, hvor man griber ind i den fundamentale ret, som man skriver, til at indgå ægteskab. Det, man siger fra menneskerettighedscentrets side, er, at det netop for asylansøgere kan være vanskeligt at rejse et andet sted hen og gifte sig. Man kan sige, at andre udlændinge, der ikke har opholdstilladelse i Danmark, kan rejse til deres eget land eller måske til Tyskland eller andre steder, hvor reglerne er lempelige, men netop asylansøgere, som ikke kan blive indladt i et af de andre europæiske lande, og som er bange for at rejse til hjemlandet, har ikke den mulighed, og derfor, skriver man fra menneskerettighedscentrets side, kan forslaget indebære tilfælde, der er på kanten af en krænkelse af artikel 4. Mere siger de ikke.

Det andet punkt, jeg vil pege på, er familiesammenføringen. Det er såmænd ikke længere siden end søndag aften, da forliget var blevet kendt i offentligheden, at én ringede mig op på vegne af en flygtning, som gerne ville have sin gamle far til Danmark, og som var usikker på, efter hvilke regler han skulle søge. For det er jo rigtigt, at 7-års-kravet, som nu er blevet til et 5-års-krav, ikke gælder for flygtninge – det har jeg anerkendt – men forsørgelseskravet gælder, så vidt jeg kan læse, stadig væk. Det vil sige, at en flygtning, der har haft nært samliv med en af sine gamle forældre, og som flygter til Danmark og så søger familiesammenføring med forældrene, kan komme i knibe på forsørgelseskravet. Jeg vil i hvert fald gerne have oplyst, om jeg ikke har ret i det.

Jeg skal lade være at gentage, hvad jeg har skrevet i betænkningen, for det har man helt øjensynligt læst, og det synes jeg er udmærket.

Så siger ministeren, og det er jeg enig i, at overtrædelse af menneskerettighedsbestemmelserne ikke kun handler om, hvordan vi udformer lovene, men også om, hvordan reglerne administreres. Vi har været vant til en ret restriktiv praksis, sådan vil jeg sige det, fra direktoratets side, når det gælder familiesammenføring med forældre, og jeg er spændt på – det kan jeg jo ikke stå her og sige noget om – hvordan praksis og administration vil blive fremover.

Jeg ved også godt, at asylkonventionen ikke er trådt i kraft endnu. I øvrigt er det påfaldende, så hurtigt Danmark altid er til at ratificere alle disse konventioner, længe før alle andre

lande gør det. Det gælder både den ene og den anden, og så må vi se, hvordan det går med de andre. Men jeg går ud fra, ministeren er enig med mig i – det er også lidt et spørgsmål, for vi bevæger os omkring noget, som jeg synes er lidt usikkert – at når asylkonventionen træder i kraft, må § 48, stk. 2, blive overflødig, medmindre alle de andre lande også indfører den. Den er jo i meget høj grad blevet brugt i forhold til de andre EF-lande, og når asylkonventionen træder i kraft, er den kun anvendelig over for lande uden for EF, og så mener jeg den er overflødig.

Men vi får jo ikke flertal for det ændringsforslag, det ved jeg godt, og derfor vil jeg gerne spørge, om det er helt umuligt endnu en gang at rejse debatten om – når vi nu har den afvisningsregel – at de asylansøgere, der står i Kastrup Lufthavn og helt ærligt søger asyl, skal kunne få lov at kontakte en repræsentant for UNHCR/Dansk Flygtningehjælp. Det er blevet drøftet lige siden 1986, da den daværende regering og Socialdemokratiet indgik forliget om 1986-stramningerne, og der bliver stadig væk af både Amnesty International og UNHCR peget på, at det ikke er en rimelig stilling at sætte disse asylansøgere i. Så jeg vil gerne spørge, om den debat virkelig er helt lukket.

Til sidst vil jeg sige om genoptagelse af sager, som ministeren også var inde på, at det er mit indtryk – og jeg mener, de gældende regler i dag er sådan – at sager kun skal genoptages i nævnet, hvis der er nye momenter i sagen, og det er mit indtryk, at nævnet fungerer sådan. Det kan være, vi får lidt mere at vide om det, når det hurtigtarbejdende udvalg, ministeren nu nedsætter, er færdig med sit arbejde. Jeg synes, det i forlængelse af det, både Dansk Flygtningehjælp og Amnesty International skriver til os om, at 61 pct. af de genoptagne sager faktisk giver asyl, er meget tvivlsomt at stramme i genoptagelsessagerne, for de regler, vi har i dag, fungerer efter min opfattelse efter hensigten, men det kan vi vende tilbage til.

Tom Behnke (FP):

Lovforslag nr. L 257 var i sin oprindelige form et lille bitte skridt i den rigtige retning. Nu er der kommet en række ændringsforslag, som vil blive vedtaget, og det betyder, at fremgangen bliver endnu mindre; men det er trods alt en fremgang.

[Tom Behnke]

Vi har hørt de meget flotte ord fra regeringspartierne og deres politikere, når man rundt omkring har skullet give til kende, hvad der er De Konservatives og hvad der er Venstres politik på dette område. Men som ministeren også udtrykte det her, har der under forhandlingerne med justitsministeren været meget stor imødekommenhed. For mig at se er det specielt regeringspartierne, der har været utrolig imødekommende og har skåret meget på deres. Der er blevet givet køb på egen politik i regeringen, og man er endda gået så langt, at man har sagt ja til beslutningsforslag nr. B 65 fra Socialdemokratiet om bedre integration og sikring af udlændinges retsstilling i Danmark.

Det, der hele tiden har været talt mest om, synes jeg, er sagsbehandlingstiderne, og det er et problem, jeg er sikker på hele Folketinget kan blive enig om vi skal have gjort noget ved. Men justitsministeren siger her fra talerstolen, at det næppe er muligt at gennemføre ændringer, som Fremskridtspartiet har foreslået det, og dertil er kun at sige, at hvor der er en vilje, er der en vej. Hvis et flertal vil, kan det selvfølgelig lade sig gøre.

Ministeren sagde også noget om, at der manglede retssikkerhed i de forslag, jeg havde lagt op til. Der er kun det at sige til det, at vi ønsker, politiet skal være 1. instans dels som den modtagende myndighed, dels således, at den centrale politiafdeling forbehandler sagerne. Derefter kan de gå videre til Direktoratet for Udlændinge, som jo også er en del af ministeriet, og så kan de gå til endelig afgørelse ved domstolene, hvis man ønsker det.

Så må jeg nok sige, at det undrer mig lidt, at ministeren siger, der mangler retssikkerhed i mit forslag. Det lægger netop op til, at den endelige afgørelse skal træffes ved domstolene; det er vel dér, vi har den største retssikkerhed. Det kan være, ministeren er uenig, men det kan vi så få at høre.

Grunden til, at vi har foreslået, at der kun skal være disse 3 instanser, er, at vi ikke mener, at den private forening, der hedder Dansk Flygtningehjælp, skal have afgørende indflydelse på disse sager. Vi mener, det er forkert, at man har tillagt Flygtningesnævnet en domstolslignende funktion, og desuden er der det, at Justitsministeriet allerede er repræsenteret igennem Direktoratet for Udlændinge. Slutlig er der i dag mulighed for, at man kan lade

sagen gå videre til ombudsmanden, og min vurdering er, at disse sager overhovedet ikke har noget med ombudsmanden at gøre. Derfor er det unødvendigt at lade sagerne gå dertil.

Men det største problem i dag – var det endda det eneste – er for mig at se, at der er disse muligheder for at genoptage sagerne igen og igen, og så er det, vi når op på de mange års sagsbehandlingstid.

Hvis ministeren havde fremsat et forslag som det, Fremskridtspartiet her har skitseret, hvor man virkelig rationelt var gået ind og havde beskåret behandlingsmulighederne og instanserne, havde det været muligt for regeringspartierne og justitsministeren at gå ud og bryste sig i medierne og sige: Se, nu kommer vi med et forslag, der endelig strammer op på udlændingeområdet. Men selv det tynde forslag, vi har liggende på bordet, og som er blevet gjort endnu tyndere, har bevirket store overskrifter i aviserne og megen medieomtale af, at nu bliver der endelig strammet op. Det gør der bestemt ikke efter vores vurdering.

Det, man har tænkt sig at gøre, er, at man, som man udtrykker det i notatet, vil give markant flere ressourcer til området. Det er altså måden, man vil løse problemet på. Man vil ikke tage politisk stilling til, hvordan vi løser dette her, nej, vi hiver bare nogle flere penge op af skatteborgernes lommer, og så ordner vi det hele ved at sprøjte nogle flere penge ind. Og helt galt går det, når det område, hvor man vil bruge flest penge, og hvor man vil skubbe flest yderligere ressourcer ind, netop er Flygtningesnævnet og flygtningehjælpen.

Det er alt i alt et meget slapt og meget tyndt forslag, som på ingen måde løser de problemer, der reelt er, og som burde have været løst.

Der er f.eks. hele problemstillingen med forsørgelseskontrakterne. Det problem er ikke blevet løst med det lovforslag, vi har liggende på bordet. Der er eksempler på flygtningefamilier, der har en nettoindtægt om måneden på omkring 30.000 kr. Den ene person har skrevet under på en forsørgelseskontrakt, og kort tid efter, at man har fået lavet en familiesammenføring, overfører man sine aktiver til ægtefællens navn, hvorefter man ikke har noget at gøre godt med, og så kan den, der er kommet hertil, overgå til at blive forsørgt af det offentlige.

For en dansker forholder det sig helt anderledes. Hvis man vil have socialhjælp som dan-

[Tom Behnke]

sker, er det ikke en enkelt person, man går ind og undersøger, næh, så er det husstandsindkomsten, der er afgørende for, om man kan få hjælp. Men når vi taler om de fremmede, er det kun den ene person, der har skrevet under på kontrakten, og hvis man så flytter sine aktiver over i ægtefællens navn, kan man gå på bistandskontoret og blive forsørgt ad den vej. Det er urimeligt, og problemet er dermed ikke blevet løst. Det havde vi håbet på, men det er det ikke blevet.

Men trods alt er forslaget også med de ændringsforslag, der kommer til, et skridt i den rigtige retning, et meget lille skridt, og man kan vel sige, at hvis dette er et skridt i den rigtige retning, er der nærmest en kilometer frem til, hvor Fremskridtspartiet gerne vil ende. Men det er et skridt i den rigtige retning, og derfor vil Fremskridtspartiet ved tredjebehandlingen stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg synes nok, at hr. Tom Behnkes bemærkninger om ressourcetilførslen, hvor hans konklusion var, at det var skatteborgerne, der endnu en gang kom til at betale, er typisk for den, skal vi sige form for information, som Fremskridtspartiet ofte fremfører i diskussion om udlændingelovgivning.

Hvis hr. Tom Behnke husker tilbage til førstebehandlingen, vil han huske, at jeg her forelagde en beregning, hvor vi tager de nuværende sagsbehandlingstider og fører dem ned til det, ministeren har givet tilsagn om – 8-9 måneder, jeg var endda venlig, jeg sagde kun 9 måneder. Hvis man tager det nuværende asylansøgertal og sagsbehandlingstiden, ligger der en besparelse i opholdsudgifter på ca. 100 mio. kr. Der er faktisk plads til den ressourceudvidelse, som ministeren har beskrevet i notatet, og endog plads til, at der bliver sparet offentlige penge. Så argumentationen holder ganske enkelt ikke.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg har bare lyst til at spørge hr. Tom Behnke, om eksemplet med den familie, der tjener 30.000 kr., og som overfører penge fra den ene til den anden, ikke er det samme eks-

empel, som vi hører om gang på gang på gang på gang, og om der ikke kun er det ene af dem.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Til fru Ebba Strange må jeg desværre beklage og sige: Nej, der er ikke kun ét tilfælde. Vi har foreløbig fået gravet 8 tilfælde frem fra Ålborg Kommune. Papirerne er stemplet »fortroligt« osv., man må ikke referere til de personoplysninger, der er i dem – naturligvis – men eksemplerne er der, og det er bare for én kommune, så det er desværre ikke et enkeltstående tilfælde. Havde det været det, havde det ikke været så slemt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når hr. Tom Behnke siger, at det kun er fra én kommune, der er 8 eksempler, kan enhver gange op og se, hvor mange der så må være i alt på landsplan, når vi ganger op med det antal kommuner, der er. Ved hr. Tom Behnke i det hele taget, hvor mange familiesammenføringer med forældre der er om året i Danmark? Det er der nemlig blevet spurgt om masser af gange, og hver gang får vi mantraet fra Justitsministeriet: Direktoratet for Udlændinge er desværre ikke i stand til at belyse det, de har ikke statistisk materiale, og de har desværre ikke mulighed for at tælle op, hvor mange der er af den og den slags. Man ved, hvor mange tilladelser der bliver givet, men man ved ikke, hvor mange der bliver effektueret. Det er ca. 100 om året, så det kan simpelt hen ikke passe, hvis hr. Tom Behnke begynder at antyde, at det skulle være 8-10 stykker pr. kommune hele landet over. Så ville det simpelt hen være i tusindvis, det passer ikke.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal ikke stå her og undervise, men statistik og konsekvensberegning er jo noget forunderligt noget. Man skal være opmærksom på, at vi har 275 kommuner, og man kan ikke bare gange med 275. Det kan ikke lade sig gøre. Ålborg Kommune er jo en relativt stor kommune, og derfor vil der også være et relativt stort antal dér. Man kan ikke begynde at lave konsekvensberegninger ud fra de metoder, som fru Elisabeth Arnold her prøver at gøre det.

Sonja Albrink (CD):

I CD er vi tilfredse med det brede forlig, der er opnået vedrørende udlændingeloven. Jeg skal ikke kommentere de enkelte punkter i betænkningen nærmere, men jeg har dog 2 spørgsmål i dag til ministeren.

Det ene er problemerne omkring den lille gruppe af mindreårige børn, som kommer herop sendt af deres forældre eller pårørende, de børn, der løber rundt i vores modtagelseslejr. Jeg vil gerne bede ministeren om, at der bliver afsat de fornødne ressourcer til at sørge for, at de små sårbare mennesker ikke svigtes i vores samfund.

Det andet, som vi fik lidt sent ind på livet i Retsudvalget, er problemerne vedrørende vores transportselskaber, altså luftfartsselskaberne, vedrørende dokumentbehandlingen i § 59. Jeg vil også gerne spørge, om ministeren vil kigge på det problem til efteråret, når han igen skal se på udlændingeloven.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre har i betænkningen til dette lovforslag skrevet, at vi ville redegøre for vores stillingtagen ved andenbehandlingen, og det skal jeg på partiets vegne gøre.

Det Radikale Venstre vil stemme imod forslaget til ny udlændingelov, og det vil vi gøre af en del forskellige grunde. Vi anerkender, at der er sket nogle forbedringer i lovforslaget, siden det blev førstebehandlet. Vi anerkender, at forligspartierne – og her vel især Socialdemokratiet – har haft en vis succes med at få fjernet nogle af de ting, som mange partier vendte sig voldsomt imod ved førstebehandlingen. Vi er sådan set tilfredse med, at man har fået fjernet den 7-års-regel for sammenføring med forældre, som var der. Der er også andre ting, som vi er tilfredse med er blevet fjernet, men der er også ubehagelige bestemmelser, som det ikke er lykkedes at få fjernet i forhandlingsforløbet, og derfor kan vi ikke fra Det Radikale Venstres side støtte dette forslag. Vi mener i øvrigt, det på mange måder er helt ufuldkomment.

Som vi allerede sagde ved førstebehandlingen, har vi fra starten syntes, det var o.k. at sætte en stopper for børneægteskaberne. Vi har også sagt, det var meget fint, hvis man kunne få en nedsættelse af sagsbehandlingstiden. På den måde er der selvfølgelig ting i det forslag, der ligger her, som vi ikke har noget

imod, og noget af det ser vi endda frem til – især det med sagsbehandlingstiden. Men der er især 5 grunde, som jeg vil trække frem, der gør, at Det Radikale Venstre må stemme imod forslaget.

For det første er der de udenlandske kvinder, der har været nævnt tidligere, som har været ramt af vold eller ramt af problemer i et ægteskab med en dansk mand, og som kan blive sendt ud af landet, fordi deres opholdsgrundlag ikke længere er til stede ved udløbet af den periode, der nu er fastsat. Vi føler ikke, at det, der står i ændringsforslagene nu, er en tilstrækkelig garanti mod hjemsendelse af udenlandske kvinder til uacceptable vilkår. Der står nemlig i teksterne, at man skal have været ramt af vold, altså ens ægteskab skal være opløst på grund af vold fra ægtefællens side, og man skal have udsigt til uacceptable vilkår hjemme. Det betyder, at begge betingelser skal være opfyldt.

Det vil altså sige, at kvinder, hvis ægteskab ikke er opløst på grund af vold, men hvor ægteskabet dog er opløst, og hvor opholdsgrundlaget således ikke længere er til stede, kan blive hjemsendt også til uacceptable vilkår. Vi føler ikke, det er en tilstrækkelig sikring. Vi føler faktisk, man kan tale om en skærpelse i forhold til den praksis, der er nu. Derfor er vi meget kede af, at der ikke er kommet en bestemmelse ind om, at en af de ting skal være opfyldt og ikke begge dele.

En anden ting, jeg vil nævne, er asylsøgers manglende mulighed for at gifte sig. Det mener vi er tæt på at være en krænkelse af menneskerettighederne, men menneskerettighederne vil jeg komme tilbage til på et lidt senere tidspunkt. Det nævnes ganske vist, at der kan gives dispensation, men vi føler ikke, at dispensationsadgangen er nogen som helst sikkerhed imod en diskriminerende behandling af forskellige grupper af asylansøgere. Vi kan udmærket godt forestille os, ja, vi har fantasi til at forestille os, at der kan blive udvist vidt forskellig praksis over for forskellige grupper af asylansøgere helt afhængigt af, hvordan den almindelige stemning nu er både i befolkningen og hos myndighederne. Vi bryder os ikke om, at der gives denne mulighed for en lovgivning, som måske ser pæn ud, men en praksis, som i virkeligheden kan være fuldstændig undergravende for den ånd, der ellers er i vor lovgivning.

[Elisabeth Arnold]

Reglen om 5 års ophold før familiesammenføring med ægtefælle mener vi er helt lodret i modstrid med principperne om familiens enhed. Der er mange problemer i den regel, og vi mener, den aldrig nogen sinde burde have været indført. Vi mener, at en nedsættelse fra 7 til 5 år slet, slet, slet ikke kan forsvares. Den burde have været nedsat til det samme som reglen om varigheden af opholdet, f.eks. 3 år, reglen om, inden for hvilken periode man kan udsendes, hvis opholdsgrundlaget ikke længere består.

Vi mener også, at uklarheden om, hvilke senere stramninger i asylproceduren der lægges op til, er for stor. Jeg har læst forligspartiernes bemærkninger i betænkningen, og jeg synes ikke, at hensynet til retssikkerheden er vægtet voldsomt tungt. Vi vil selvfølgelig meget opmærksomt se på, hvilke forslag til ændringer det udvalg, der bliver nedsat, senere vil fremkomme med, men vi synes ikke, at retssikkerhedsaspektet er vægtet tungt nok i flertallets bemærkninger i betænkningen.

Endelig vil vi sige, at der er en helt utilstrækkelig begrænsning af politiets adgang til at etablere fingeraftryk- og fotokartotek. Vi mener, at det, der står i teksten, er for svagt.

Konflikten med menneskerettighedskonventionerne har været nævnt flere gange tidligere i dag. Det er rigtigt, som ministeren siger, at lovgivningen kan se meget god ud, men praksis kan måske i virkeligheden vise sig at være anderledes. Vi føler, at der med disse bestemmelser her bliver lagt op til, at praksis kan vise sig at være ganske overordentlig diskriminerende over for forskellige grupper og derfor kan komme i modstrid med menneskerettighedskonventionerne.

Ministeren sagde flere gange i sit første indlæg: »Det er min opfattelse . . .«, »jeg føler sådan . . .«, »jeg tror, at . . . sådan og sådan . . .«. Det ville være interessant at høre ministerens syn på de kommentarer, der er kommet fra menneskerettighedsorganisationerne. Hvad med de kommentarer, der er kommet fra jurister? Hvad med de kommentarer, der er kommet fra Amnesty International, som siger, at det er deres opfattelse, at dette er på kant med menneskerettighederne? Det hjælper ikke meget, at ministeren siger, at han synes, det er i orden. Der er også andre, der har en mening om dette her. Det kan jo ende med, at vi måske

kommer i den ulykkelige situation, at Danmark får sager på halsen, fordi der kan være uklarhed om, hvorvidt vores lovgivning krænker menneskerettighederne. Jeg synes, ministeren skylder os et svar på det spørgsmål.

Det Radikale Venstre vil støtte de to forslag, som SF har stillet angående lufthavnsmodtagelsen og flyselskaberne. Fru Sonja Albrink burde nok have stillet sit spørgsmål noget før, da CD var med i forhandlingerne om dette forlig, så kunne vi måske have undgået at få disse to ændringsforslag fra SF og i stedet have fået dem med ind i loven. Det ville sandelig have pyntet.

Vi vil stemme imod Fremskridtspartiets ændringsforslag. Vi undlader at stemme for regeringens og Socialdemokratiets forslag, og vi vil stemme imod den endelige lov.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Både fru Elisabeth Arnold og fru Ebba Strange gjorde en del ud af at sige, at de sammenførte familier, som kunne få en bedre stilling end danske statsborgere ved tildeling af bistandshjælp, kun var få, og at det derfor ikke var noget problem.

Sagen fra Ålborg synes jeg man må forholde sig principielt til. Jeg kan godt forstå, at indbyggerne i Ålborg og andre steder i landet føler sig dårligt behandlet, når de skal se på, at manden i en familie, som har påtaget sig at forsørge de gamle forældre og svigerforældre, og som har uderskrevet en forsørgelseserklæring, overfører værdierne til konens navn og derefter modtager fuld ydelse til de fire gamle personer. Denne sag har været omtalt så meget i pressen i Nordjylland, at det ikke er nogen hemmelighed at røbe, at det drejer sig om flere restaurationer. Man ejer og driver stadig væk de samme restaurationer, man oppebærer stadig væk en indtægt på ca. 30.000 kr. netto pr. måned, og så får man fuld hjælp til 4 gamle mennesker. Når folk oplever sådan noget, sår man herindefra korn til en aggressiv holdning mod andre indvandrere. Hvis man havde ment noget alvorligt med at stramme reglerne, så havde man ophævet en så grov omvendt diskrimination mod danske statsborgere. Jeg føler mig utrolig dårligt tilpas, når en pensionist ringer til mig og fortæller, at vedkommende ikke kan få lån til indskud i en lejlighed i et privat

[Kirsten Jacobsen]

byggeri, men hvis man havde været flygtning, så kunne man godt. Den slags regler, den omvendte diskrimination, bør ophøre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Inspireret af fru Kirsten Jacobsens kommentar vil jeg sige, at jeg synes, det er helt i orden, at man har et forsørgelseskrav, hvis man skal familiesammenføre en forælder fra et andet land, og jeg synes også, det er udmærket, at det kommer til at stå i den nye lov. Men jeg vil gerne spørge, om fru Kirsten Jacobsen ikke er opmærksom på, at man kunne have opnået dette blot ved en præcisering af bestemmelserne i den eksisterende lov. Det var ikke nødvendigt at skrive det nu; man havde faktisk allerede haft mulighed for at gøre det ved en ordentlig administration af den nugældende lov. I den gældende lov er der jo mulighed for at stille forsørgelseskrav, hvis man skal have familiesammenført personer.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jo, men det er sikkert også fru Elisabeth Arnold bekendt, at det netop er det, man ikke har. Man har et flertal herinde, som siger, at nu har man strammet begreberne. Hvis man skal have tillid til det, må det også være en opstramning af regelsættet, som bevirker, at sådan noget som det, jeg har beskrevet, ikke længere kan finde sted, at danskerne ikke længere skal se på det.

I Ålborg Kommune, hvor der har været skrevet meget om denne sag, nægtede man at give bistandshjælp, fordi der forelå forsørgelseserklæringer, men så blev det meddelt fra Socialministeriet, at det kunne man ikke. Man gav bare en glat dispensation, uanset at man naturligvis godt kunne have håndhævet reglerne. Da man borede i det, fandt man ud af, at der ikke engang var et lovgrundlag for det, der lå ingen lov hjemmel til grund. Næh, det var en såkaldt forståelse imellem Socialministeriet, Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge, som lå til grund for det her. Når et flertal herinde så siger, at nu strammer vi reglerne for familiesammenføring, så regner man jo med, at i hvert fald de værste ukrudtstidslere bliver luget ud af forslaget, men man må blot

konstatere, at det bliver de altså ikke. Så længe vi har den slags ukrudtstidslere blomstrende rundt omkring, vil danske borgere føle sig dårligt behandlet, når udenlandske statsborgere og familiesammenførte personer kan opnå nogle goder af det danske samfund, som danske statsborgere ikke kan opnå. Det er et princip, og selv om det kun var ti, det drejede sig om, er det det principielle, man skal tage fat i, og ikke antallet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Selv om skænderiet i virkeligheden slet ikke er imellem fru Kirsten Jacobsen og mig, vil jeg da benytte mig af lejligheden til at sige, at fru Kirsten Jacobsens indlæg jo ganske tydeligt illustrerer, at ro om udlændingelovgivningen får vi ikke med denne lov. Det skal fru Kirsten Jacobsen nok sørge for!

Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti har gentagne gange sagt, at der er brug for en stor indsats for at afkorte asylsagsbehandlingstiden. Ikke blot menneskelige grunde over for de asylsøgende, men også af økonomiske grunde bør vi få den sagsbehandlingstid nedbragt; det mener vi er det væsentligste ved det forlig, som vi behandler i dag. Man gør her et forsøg på dette; man kommer med nogle initiativer, som vil blive fulgt yderligere op, for at nedbringe sagsbehandlingstiden, og det er vi meget godt tilfreds med.

De andre forslag er, hvad jeg vil kalde justeringer for at hindre utilsigtet brug af gode og rigtige familiesammenføringsregler. Det er helt grundlæggende, at der kan ske en familiesammenføring i en familie, hvor den ene part kommer til Danmark som flygtning og får asyl, men ægtefællen og børnene ikke er kommet med. De principper er bevaret.

Men vi har set nogle eksempler, f.eks. med børnebrude, som vi har nævnt flere gange, og spekulation i proformaægteskaber, hvor man ikke er flygtning, men hvor man via ægteskab med en dansker får mulighed for at få opholdstilladelse. Men så kommer spørgsmålet, hvis man bliver skilt, hvor længe man så skal have været i Danmark, for at man fortsat kan blive her. Der er en del spørgsmål, som har skullet justeres, og det bliver de på en udmærket måde gennem dette forlig.

[Kofod-Svendsen]

Som jeg sagde under førstebehandlingen, kan man altid drøfte, hvor snitfladen skal være. Skal det være så mange år eller så mange år? Skal det være den alder eller den alder? Der skal træffes en afgørelse, og ud fra en samlet vurdering er der her sket nogle justeringer, hvor sigtet – sådan har vi set det – har været at bevare de grundlæggende principper i vores udlændingelovgivning. Det har vi lagt vægt på, og det er i det lys, vi medvirker til forslagets gennemførelse.

Justitsministeren (Engell):

Fru Dorte Bennedsen stillede mig det måske lidt retoriske spørgsmål, om vi – i forbindelse med det udvalgsarbejde, der går i gang, og de forslag, der eventuelt måtte komme til yderligere forenklinger – også fra regeringspartiernes side vil fastholde retssikkerheden. Det kan jeg svare klart ja til. Jeg mener, at opgaven naturligvis må bestå i at fastholde et system, som på den ene side er effektivt, sikrer en hurtig og smidig asylsagsbehandling, og på den anden side også indeholder de retsgarantier, som nu engang må kendetegne et samfund som det danske.

Så spurgte fru Ebba Strange, hvorfor vi fremlægger stramninger og ændringer af udlændingeloven på nuværende tidspunkt. Ja, hvis fru Ebba Strange lyttede til de synspunkter, som vi f.eks. hører fra kommunerne, fra borgmestre, fra kommunale administrationer, hvis vi fulgte det forløb – uden at jeg skal genoptage den diskussion – vi oplevede omkring den såkaldte palæstinensersag med den lange sagsbehandlingstid, hvis vi ser på de eksempler, der også forekommer, på misbrug af den udlændingelov, vi kender i dag, så mener jeg, at det alt sammen er noget, der taler for, at loven ændres, sådan som det nu bliver vedtaget, og at vi først og fremmest sætter ind på de to områder, der er afgørende vigtige, nemlig asylsagsbehandlingen, den tid, der medgår hertil, og familiesammenføringsområdet, forsørgelsesforpligtelserne, som også fremgår af forslaget. Det lægger jeg vægt på.

Fru Ebba Strange kommenterede menneskerettighedsaspektet, det skal jeg ikke gentage ud over at henvise til det, jeg nævnte i første omgang.

For så vidt angår forsørgelseskravet, som fru Ebba Strange nævnte også gælder for flygtninge,

er der den forskel, hvilket også fremgår af lovforslaget, at hvor der er tale om en ultimativ regel i forhold til et absolut krav, en absolut regel i forhold til familiesammenføring af indvandreres forældre, så vil det i forhold til flygtninge, i forhold til andre grupper, være en fakultativ regel, og det vil sige, at det derefter vil være en skønsmæssig vurdering, som ligger til grund for så vidt angår forsørgelseskravet.

Fru Ebba Strange spurgte også, om jeg var enig i, at når EF's asylkonvention træder i kraft, vil § 48, stk. 2, blive overflødiggjort. Jeg skal kun gøre den bemærkning, som jeg også er sikker på at fru Ebba Strange er opmærksom på, at vi rent faktisk, da vi vedtog ændringerne i udlændingeloven som følge af EF's asylkonvention, indsatte et nyt § 48, stk. a, b, c, d og e, tror jeg det var, kort sagt en række nye bestemmelser, der regulerer dette område, og som altså træder i kraft i stedet for den nuværende § 48, stk. 2, når EF's asylkonvention er ratificeret i alle landene og derefter får virkning.

Fru Ebba Strange rejste også spørgsmålet om UNHCR og flygtningehjælp i forbindelse med en eventuel lufthavnsmodtageordning. Som det fremgår, omfatter det udvalg, vi nedsætter, ud over myndigheder og andre også Dansk Flygtningehjælp. Jeg går ud fra, at man – det er der i hvert fald adgang til – i forbindelse med de overvejelser, udvalget skal gøre sig om asylprocedurer, også vil kunne bringe det spørgsmål frem, og at der således bliver mulighed for at forholde sig til det på et senere tidspunkt.

Hr. Tom Behnke var ikke så begejstret for lovforslaget, at det gjorde noget, men jeg forstod dog, at Fremskridtspartiet stemmer for, og det er jeg naturligvis tilfreds med. Jeg ville også være blevet meget overrasket, hvis dette forslag helt og udelt havde fået Fremskridtspartiets påskønnelse, for vi skal jo ikke overse, at der mellem alle Folketingets andre partier og Fremskridtspartiet består den store forskel, at samtlige andre partier accepterer FN's flygtningekonvention som grundlag for den udlændingepolitik, der føres her i landet. Det synspunkt, sådan har jeg forstået det igennem årenes diskussioner, har Fremskridtspartiet ikke. Alene den forskel, at vi andre accepterer en FN-konvention som udgangspunkt for den danske udlændingelovgivning, hvilket Frem-

[Justitsministeren]

skridtspartiet ikke gør, må naturligvis medføre nogle forskelle i vores opfattelse af, hvordan lovgivningen skal og bør være indrettet.

Hr. Tom Behnke siger, at hvis der er en vilje, er der også en vej. Jo, jo, men for at kunne gennemføre lovændringer her i Folketinget kræves der 90 mandater, og det har været en naturlig ting, at de partier, som igennem den seneste årrække har stået bag den nuværende lovgivning på udlændingeområdet, også var de partier, der bar den videre. Hr. Tom Behnke har jo ikke været i stand til at anvise mig en løsning, der indebar, at både Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre ville være rede til at gennemføre de nødvendige ændringer af udlændingelovgivningen.

Med hensyn til ressourceproblematikken vil jeg erklære mig enig i det, fru Dorte Bennedsen sagde i en af de korte bemærkninger. Jeg mener, at det, vi yder på ressourceområdet, både af menneskelige og af økonomiske grunde er en god og rigtig disposition, idet det betyder, at mennesker, der søger asyl her i landet, kan forvente at få en hurtigere behandling, få en hurtigere afgørelse. Det har et menneskeligt aspekt, men sandelig også et økonomisk aspekt, som fru Dorte Bennedsen pegede på, og som det også er anført i lovforslaget.

Fru Sonja Albrink rejste på CD's vegne to spørgsmål, som jeg skal kommentere nærmere. Inden jeg gør det, vil jeg dog godt kommentere spørgsmålet om fingeraftryk og fotos, fordi flere ordførere, bl.a. fru Elisabeth Arnold, har været inde på det. Hertil er at sige, at det, vi gør, som fru Dorte Bennedsen rigtigt beskrev, er, at vi i udlændingeloven nu kodificerer den gældende praksis. Og i det omfang der måtte være tale om, at man på området i de kommende år lægger op til f.eks. indgåelse af EF-konventioner eller at udbygge nordisk samarbejde på området, vil det kræve en fornyet forelæggelse for Folketinget.

Men jeg vil godt for en ordens skyld minde om, at den norske socialdemokratiske justitsminister for kort tid siden i det norske Storting har fremsat et lovforslag om ændringer i den norske udlændingelov, der netop vedrører spørgsmål om fotos og fingeraftryk, og hvor man åbner op for, at der rutinemæssigt kan tages fotos og fingeraftryk, uden at der efter de gældende regler kræves en konkret mistanke. Der foreslås også en adgang til at registrere

fingeraftrykkene i et edb-baseret register. Og endelig vil den nugældende længstetid for fængslinger på 2 uger blive udvidet til 12 uger.

Jeg synes blot, det skal nævnes i marginen. Uden at jeg skal forsvare fru Dorte Bennedsen, vil jeg sige, at der er altså en partifælle i et nærliggende nordisk land, der har fremsat et forslag, som er mere vidtgående. Vi har sagt, at vi fastholder regelsættet, som vi kender det i dag, og bygger det ind i udlændingelovgivningen. Hvis der bliver tale om et yderligere behov på området, må vi drøfte det igen i Folketinget.

Til de to spørgsmål, som fru Sonja Albrink rejste, det første vedrørende uledsagede børn, vil jeg sige, at det er rigtigt, at det er et måske ikke talmæssigt, men menneskeligt set væsentligt spørgsmål. Det er også baggrunden for, at jeg for et stykke tid siden nedsatte et udvalg, der specielt skal se på denne problematik, og som jeg forventer vil have foretaget en kortlægning af de spørgsmål, som drejer sig om de uledsagede børn, umiddelbart efter sommerferien.

Som eksempel på nogle af de problemstillinger, der er, kan nævnes den politimæssige undersøgelse af barnets indrejse her i landet, indkvarteringen, hvordan der kan ydes omsorg og skabes tryghed for det enkelte barn, mens man venter på en afgørelse fra myndighederne, hvordan sagsbehandlingstiden og den dermed belastende præasylfase kan gøres så kort som muligt, og hvordan integrationsfasen kan tilrettelægges på den rigtige måde. Det er nogle af de spørgsmål, man beskæftiger sig med.

Det betyder ikke, at vi ikke allerede i forhold til disse mindreårige børn har gennemført en række forbedringer. Det er sådan, at i det omfang der begæres bisiddere under afhøring hos politiet, imødekommes det. Der er indrettet en særlig børneafdeling i Sandholm og i asylcentret Langerød, der er indrettet af Dansk Røde Kors netop med henblik på modtagefasen. Behandlingen af sager, der vedrører uledsagede mindreårige børn, går forud for andre sager i Direktoratet for Udlændinge. Og for de uledsagede små børn er der etableret børnehuse og bofællesskaber.

Der er altså taget en række initiativer, og spørgsmålet er så, hvordan vi kommer videre. Vi er meget opmærksom på, at dette er et væsentligt spørgsmål, som vi som sagt umiddelbart efter sommerferien vil orientere Retsudvalget om hvordan vi følger op.

[Justitsministeren]

For så vidt angår udlændingelovens § 59 a, altså spørgsmålet om flyselskaberne og de andre transportselskaber, skal jeg ikke her gå ind i en lang diskussion, men blot sige, at vi har ikke fundet, at der var grundlag for at ændre lovbestemmelsen, som den er formuleret i dag. Det er klart, at hvis der er et ønske om det – og det forstår jeg der er fra CD's side – vil vi da være parat til at drøfte problemerne både med flyselskaberne og også i Folketinget på et senere tidspunkt.

Hvis man tager udgangspunkt bl.a. i den dom, som Højesteret afsagde i forhold til flyselskaber i juni måned 1991, er der nu en praksis, hvor jeg rent faktisk er af den opfattelse, at en række af de betænkeligheder, som nogle partier kan have haft og måske har i forhold til denne bødebestemmelse, er blevet imødekommet. Man kan sige, at man igennem Højesterets fortolkning har lagt en linje, som efter min mening også burde være acceptabel for selskaberne, selv om jeg er klar over, at det forhold, at man rent faktisk kan blive tilpligtet at betale bøder, selvfølgelig aldrig er noget, man kan forvente klapsalver for. Jeg kan da også nævne, at vi her taler om, at der på nuværende tidspunkt er betalt ca. 6½ mio.kr. i bøder af selskaberne.

Fru Elisabeth Arnold nævnte fem grunde til, at Det Radikale Venstre ikke kan være med til lovens gennemførelse. For så vidt angår de udenlandske kvinder, der har været udsat for vold, må jeg sige, at jeg mener, der er sket en forbedring, og jeg vil naturligvis også følge udviklingen på området og orientere Retsudvalget herom.

Jeg har kommenteret situationen omkring asylansøgers giftermål. Om menneskerettighederne vil jeg kun sige, at de kommentarer, som jeg gav heroppe fra talerstolen indledningsvis, jo er mine bemærkninger og Justitsministeriets kommentarer, og at vi herudover også har haft lejlighed til at kommentere spørgsmålet om menneskerettighederne i forbindelse med udvalgets behandling.

Fru Kirsten Jacobsen vendte hjem til valgkredsen og tog fat i en sag fra Ålborg. Jeg forstod også på hr. Tom Behnke, at det nærmest var et landsomfattende problem. Jeg har ikke kendskab til sager tilnærmelsesvis i det omfang, som der her blev antydnet, og jeg skal ikke kommentere den konkrete sag, men blot sige,

at vi jo netop, sådan som lovens bestemmelser nu bygges op, sikrer håndhævelsen af forsørgelseskravet. Og ligeledes med de regler, der nu kommer omkring adgang til inddrivelse og eventuelt en adgang til at kunne foretage tilbagesendelse ud over de regler, der findes i forvejen, hvorefter der, hvis der er en tale om en omgåelse, kan ske en underkendelse, en ændring af en sådan disposition, som måtte være foretaget for at komme uden om lovens krav.

Til hr. Kofod-Svendsen vil jeg blot sige, at jeg er glad for støtten. Som det også blev nævnt, har vi jo i forslaget medtaget elementer, som jeg ved at Kristeligt Folkeparti også lægger vægt på.

Til allersidst kun den bemærkning, at det, vi naturligvis lægger afgørende vægt på, er, at den lov, der nu gennemføres, de ændringer, der gennemføres, også får en effekt. For så vidt angår asylsagsprocedurerne osv. skulle det gerne vise sig, at vi lever op til de forudsætninger, som er bygget ind i loven, og det agter jeg at følge meget nøje og vil naturligvis informere Retsudvalget om, hvordan det kommer til at fungere.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er til ministerens bemærkninger om Fremskridtspartiet og FN's menneskerettighedskonvention, som jeg ikke synes skal stå uimodsagt. Ministeren sagde jo direkte, at Fremskridtspartiet ikke ønskede at overholde FN's menneskerettighedskonvention. Det er forkert, og det er ukorrekt. Vi har nogle holdninger og nogle meninger om, at der er en række ændringer, der burde gennemføres også på det punkt, men det er jo en meget, meget større diskussion og et meget større forum, man skal ud i for at gøre det, men vi så gerne nogle ændringer, og det vil vi da arbejde videre på. Men så længe FN's menneskerettighedskonvention er gældende, vil vi naturligvis bestræbe os på at overholde den. Hvis der er forslag fra Fremskridtspartiet, som er i direkte modstrid med denne konvention, hører vi da gerne fra justitsministeren.

Med hensyn til forsørgelseskontrakterne er det jo således, at hvis ikke ministeren er bekendt med omfanget af de dispensationer, der er på landsplan, kan ministeren spørge sine kollegaer i henholdsvis Indenrigsministeriet

[Tom Behnke]

og Socialministeriet, specielt Socialministeriet. Der vil ministeren opdage, at for en meget, meget stor del af de forsørgelseskontrakter, der er indgået, er der også givet dispensationer.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg takker justitsministeren for oplysningen om det udvalg, der er nedsat vedrørende de børn, som bliver sendt hertil. Jeg synes, at det er meget fint, at det er nedsat, men vi kender jo til, at et udvalg ikke bliver færdig til tiden, og derfor vil jeg gerne endnu en gang spørge ministeren, om ikke han vil sørge for, at de nødvendige ressourcer bliver afsat, så disse børn får den nødvendige pasning, pleje og den omsorg, som de har behov for.

Vedrørende luftfartsselskaberne vil jeg sige, at jeg mellem anden og tredje behandling vil prøve at stille nogle opklarende spørgsmål vedrørende mindstekrav og sådanne ting.

Justitsministeren (Engell):

Jeg er da glad for, at Fremskridtspartiet åbenbart ikke alene respekterer, men også mener, at Danmark fortsat skal være med i FN's flygtningekonvention. Det har jeg tidligere haft lejlighed til at diskutere med andre af Fremskridtspartiets medlemmer, hvor der har været tvivl om det, og jeg er ikke blevet mod-sagt i min opfattelse af, at Fremskridtspartiet havde en anden opfattelse af FN's flygtningekonvention. Men jeg er da glad for hr. Tom Behnkes kommentar. Lad mig så blot sige, at det giver jo også nogle forpligtelser, som vi skal leve op til.

Med hensyn til forsørgelseskontrakterne kun den bemærkning, at som loven nu bygges op og den måde, hvorpå den vil blive administreret, hvor kommunerne, som jo er mest direkte involveret og tættest på de konkrete sager, vil afgive en indstilling, hvorefter Direktoratet for Udlændinge træffer afgørelse med en klagemulighed til Justitsministeriet, mener jeg, at vi har sikret et system, der kan administreres effektivt og med den fornødne stramhed, som forslaget lægger op til.

Til fru Sonja Albrink vil jeg sige, at udvalgsarbejdet vedrørende de uledsagede børn netop sigter på at kulegrave den problematik og fremkomme med nogle konkrete tiltag. Det er klart, at hvis det munder ud i, at der ressource-

mæssigt er behov for en øget indsats, er det et område, hvor jeg er ganske indstillet på at følge de forslag op, der kommer. Det mener jeg er vigtigt, netop fordi vi taler om små børn, som har et særligt behov. Skulle der, inden udvalgsarbejdet er afsluttet, vise sig at være konkrete områder, hvor der er behov for en særlig indsats, vil jeg også være parat til at sætte ind her.

For så vidt angår lufthavnsbestemmelsen vil jeg naturligvis gerne medvirke til at besvare de spørgsmål, som CD måtte stille på det område.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu var det menneskerettighedskonventionen og ikke asylkonventionen, som ministeren fik sagt, og det, jeg sagde, var, at så længe Danmark er med, er vi nødt til at overholde de spilleregler, der gælder, men jeg har ikke på noget tidspunkt lagt mig fast på, at vi i al evighed skal være med i den konvention, som ministeren lagde ud med her. Det er jo ikke således, at man, blot fordi det nu er en international lov, bare skal underkaste sig den. Jeg ved godt, at der er nogle politikere og nogle partier, som kaster sig ned på ryggen og overgiver sig straks, når det er noget internationalt, men det gør Fremskridtspartiet ikke.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om han ikke kan give et svar vedrørende ressourcerne for de børn, som jeg omtalte før. Jeg vil meget gerne have, at det ikke bliver om 3-4 måneder, at der sker et eller andet, men at der sker noget nu.

Justitsministeren (Engell):

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige, at uanset hvad jeg sagde, var det FN's flygtningekonvention, jeg tænkte på, det var den, det drejede sig om. Men lad os ikke genoptage den debat.

Og så kun til fru Sonja Albrink: Er der konkrete projekter, der vedrører børnenes tryghedsanbringelse i Sandholmløjren, som vi må skønne at det er nødvendigt at gennemføre nu – og dér er vi jo i tæt kontakt med de myndigheder, herunder også Røde Kors, der administrerer det – så vil jeg være indstillet på at søge sådanne midler tilvejebragt. Hvis der er kon-

[Justitsministeren]

krete projekter, hvor man kan sige, at det er et velbegrundet ønske, der kan være med til at sikre børnenes vilkår, vil jeg være indstillet herpå.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg er sådan blandet glad for det, justitsministeren har sagt om de konkrete projekter.

Det, det handler om, er, at ifølge den artikel, der var i Berlingske Tidende på Magasinforsiden den 27. maj 1992, går der børn i Sandholmlejren – børn, der er kommet herop uden forældre, børn, der har ligget i en massegrav og er blevet reddet – og der er ikke den nødvendige omsorg for disse børn. Jeg siger ikke, at det ikke går pænt for sig – det gør det sikkert – men der mangler nogle, der mangler nogle pædagoger, der mangler nogle medhjælpere, og det kan man godt søge om i et projekt.

Men det, det handler om, er, at i morgen går justitsministeren i gang med at finde ud af øjeblikkelig at etablere nogle kontakter med Sandholmlejren, så de børn får nogle, der tager vare på dem. Der står i artiklen i Berlingske Tidende, at børnene løber vidt omkring – der er ca. 25 børn deroppe – og at disse børn løber om uden opsyn, og man ved ikke, hvor i lejren de er. Vil ministeren sikre, at det straks bliver sat i værk? Vil ministeren sørge for, at det bliver et projekt? Hvis det bliver et projekt i morgen eller i overmorgen eller om to dage, så er sagen klar fra CD's side.

Justitsministeren (Engell):

Jeg kan forsikre fru Bente Juncker, at jeg har læst den artikel i Berlingske Tidende, som fru Bente Junckers spørgsmål relaterer sig til.

Når jeg taler om projekter, så er det klart, at vi jo ikke bare stiller en pose penge op et sted og siger: Lav et eller andet for disse penge! Vi taler om noget, der er rettet i forhold til børnene, deres anbringelse, deres tryghed og sikkerhed under vanskelige forhold. Det vil vi gerne tage op. Vi vil gerne se på, om der er særlige behov, men jeg kan naturligvis ikke bare udstede en blankocheck og sige, at nu laver vi alt muligt.

Det, vi gør, er, at vi med udgangspunkt også i det forhold, at sagen er blevet rejst i forbindelse med udlændingelovens behandling, vil drøfte, om der kan være nogle særlige projek-

ter, som der kan være grundlag for at gennemføre, også før udvalgsarbejdet er afsluttet.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg har opfattet det meget positivt fra justitsministerens side, det vil jeg gerne sige, men jeg tror, justitsministeren skal tale med sin kollega socialministeren, for der er sikkert nogle midler, der kan udmøntes.

Og det er klart, at der skal være styr på de penge, for det skal jo ikke gå som med de 150.000 kr., der blev uddelt til kriminelle i Frederikshavn, hvor man ikke engang vil eftersøge og sagsøge dem, man vil ikke engang indgive politianmeldelse fra Socialministeriets side. Det er klart, at jeg er fuldkommen enig med justitsministeren i, at der skal være tjek på det.

Men jeg ser det som et positivt tilsagn om, at vi går i gang med arbejdet i morgen.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning***Ændringsforslag nr. 1**

forkastedes, idet 7 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 7 stemte for, 112 imod.

Ændringsforslag nr. 3 og 4

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6

forkastedes, idet 7 stemte for, 113 imod.

Ændringsforslag nr. 5

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7

forkastedes, idet 7 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 8

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9

forkastedes, idet 8 stemte for, 112 imod.

Ændringsforslag nr. 10

forkastedes, idet 15 stemte for, 106 imod.

Ændringsforslag nr. 11

forkastedes, idet 16 stemte for, 104 imod.

§ 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 12 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 192:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Administrativ retshåndhævelse over for leverandører m.v.)

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 22/1 92. Første behandling 31/1 92. Betænkning 12/6 92).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Som det fremgik ved førstebehandlingen, betragter Socialdemokratiet absolut dette lovforslag som et skridt i den helt rigtige retning. Det giver Arbejdstilsynet mulighed for at få bemyndigelse til at gribe ind, hvis man konstaterer, at en maskine henholdsvis et personligt værnemiddel frembyder fare for sikkerhed og sundhed, uanset om det er anvendt i overens-

stemmelse med formålet, og uanset at det opfylder eksisterende regler. Det er godt nok.

Men som jeg også gav udtryk for ved førstebehandlingen, havde vi svært ved at forstå, at man ikke samtidig tog stoffer og materialer med, netop når vi taler om at forhindre fare og skabe den bedst mulige sikkerhed. Det er nu sket i forbindelse med det ændringsforslag, som er stillet af Socialdemokratiet og SF.

I forbindelse med førstebehandlingen har hr. Poul Nødgaard fra Fremskridtspartiet tilkendegivet, at det virker lidt uforståeligt, at man ikke allerede har lignende muligheder i dag, når noget frembyder fare for sundhed og sikkerhed. Det kan derfor undre, og det forekommer mig lidt uforståeligt, at Fremskridtspartiet ikke allerede på nuværende tidspunkt har tilkendegivet, at det kan støtte det ændringsforslag, som kan være med til at skabe den sikkerhed.

Men jeg skal i hvert fald på Socialdemokratiets vegne anbefale at stemme for det af S og SF stillede ændringsforslag.

Tommy Dinesen (SF):

Ministeren har ikke vist den store vilje til at lave et ændringsforslag, således at det flertal, der var ved første behandling, fik deres forslag igennem om, at man fik stoffer og materialer med.

Jeg vil anbefale, at man stemmer for ændringsforslaget, også fordi de store faglige organisationer til udvalget har anbefalet, at stoffer og materialer kommer med som en naturlig del af lovforslaget.

Poul Nødgaard (FP):

I anledning af den bemærkning, der fremkom fra Socialdemokratiet, skal jeg da gerne meddele, at vi ikke kan medvirke til ændringsforslaget. Vi har forstået, at det, man har ønsket med ændringsforslaget omkring stofferne, er der allerede muligheder for på nuværende tidspunkt. Gennem miljøområdet kan man hindre, at stoffer er til fare for mennesker på arbejdspladserne. Derfor er det et helt unødvendigt og dermed også et provokerende ændringsforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre har i betænkningen angivet, at vi ville redegøre for vores stilling